

Nr 268

Av herr Persson, Helmer, och herr Öhman, om förlängning av ostkustbanan från Härnösand till Umeå.

Behovet av ostkustbanans förlängning från Härnösand norrut blev föremål för en utförlig redovisning vid 1954 års riksdag i anslutning till en från vårt håll väckt motion. Länsstyrelsen i Västerbottens län tillstyrkte som känt hemställan om igångsättande av förlängningen. Den i Väster-norrlands län verksamma ostkustbanekommittén underströk, att »det vore av synnerlig vikt, om beslut i princip fattades om ostkustbanans förlängning». Länsarbetsnämnden i länet underströk betydelsen av skyndsamt utredning och beslut »med hänsyn till det behov av järnväg, som föreligger för traktens befolkning och berörda industrier». Nämnden framhöll också värdet av att »ha tillgång till de arbetstillfällena, som ett järnvägsbyggande erbjuder i arbetslöshetsmotverkande syfte».

Även järnvägsstyrelsen intog en positiv ställning i sitt uttalande, att »utvecklingstendenserna enligt styrelsens mening tyder på att behovet av en järnvägsförbindelse — åtminstone mellan Örnsköldsvik och Umeå — snarare ökat än minskat». Styrelsen erinrade om hur industriproduktionen inom detta område under senare år utvidgats och differentierats. I Hörnefors uppgår produktionen av blekt sulfitmassa samt rayonmassa till 45 000 ton per år och av finpapper till 10 000 ton. I Husum har industrialläggningarna nu en produktionskapacitet av 100 000 ton torr blekt sulfitmassa per år. AB Hägglund och Söner i Gullänget, som bl. a. tillverkar busskarosserier, spårvagnar, rälsbussar, elmotorer och dito svetsmaskiner, har över 1 300 anställda och är numera ett av landets största industriföretag inom branschen.

Denna industriella expansion ställer självfallet kraftigt ökade anspråk på kommunikationer, för godstransporter likaväl som för personbefordran. Det medförde ju också ett beslut 1951 om stickspår från Örnsköldsviks västra till industrialläggningen i Gullänget, med sådan sträckning att det framdeles skulle bilda ett led i ostkustbanans förlängning norrut. Järnvägsstyrelsen framhöll i det ovan nämnda uttalandet, att »ostkustbanans förlängning enligt styrelsens mening bör övervägas i form av utbyggnad av det beslutade industrispåret Örnsköldsvik—Gullänget till Husum». Enligt uppgift är sträckningen undersökt och färdigstakad samt på grundval härav kostnadsberäknad till cirka 16 milj. kronor.

Riksdagen bör ta fasta på detta och tillmötesgå den enhälliga opinionen från befolkning och myndigheter i berörda trakter, för vilken det framstår

som ett livsintresse, att förlängningen äntligen kom till stånd. Med hänsyn till den tveksamhet, som är för handen beträffande sträckningen över Ångermanälven och genom områdena närmast norr om denna, synes det vara angelägnast att få till stånd ett principbeslut, som sedan successivt kan förverkligas. Så kan utan ytterligare uppskov ske exempelvis beträffande sträckningen Gullänget—Husum.

Under hänvisning härtill hemställer vi,

a) att riksdagen i princip beslutar om förlängning av ostkustbanan från Härnösand norrut via Örnsköldsvik till Umeå;

b) att riksdagen beslutar, att den del av denna förlängning, som avser sträckningen Gullänget—Husum, påbörjas under budgetåret 1955/56; samt

c) att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om förslag till erforderligt investeringsbelopp för den under nästföregående punkt angivna sträckningen.

Stockholm i januari 1955

Helmer Persson

Gunnar Öhman

Nr 269

Av fru Gärde Widemar m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till statens priskontrollnämnd m. m.

(Lika lydande med motion nr 266 i Andra kammaren)

Stockholm den 24 januari 1955

Ingrid Gärde Widemar

Nils Aastrup

Ruth Hamrin-Thorell

Gerard De Geer

Birger Lundström

Hugo Osvald